

[Dorte Bennedsen]

at der ikke var et flertal for miljøpakken, sådan som den var fremsat. Der var tværtimod fra flere partier peget på en række forhold, der måtte ændres, hvis disse partier skulle medvirke til et flertal for forslagene. Men heller ikke denne konstatering, som ministeren også måtte have gjort sig, har sat sig nogen synlige spor. I hvert fald må vi med en betydelig undren konstatere, at ministeren nu har genfremsat lovforslagene aldeles uden ændringer.

Nu kan man så give sig til at filosofere over, om den uændrede genfremsættelse skyldes, at ministeren aldeles har tabt evnen til både at lytte og at regne, eller om det måske snarere hænger sammen med en dyb uenighed mellem regeringspartierne, en uenighed, der gør, at ministeren på indeværende tidspunkt i regeringen ikke vil få godkendt nogen form for ændring i pakken.

At det nok er den sidste forklaring, der er den rigtige, får man en fornemmelse af, når man i gårsdagens aviser kan læse, at Venstres ordfører erklærer, at hvis miljøreformen igen skal endevendes, så vil Venstre ikke være med. »Nu må vi slå til eller helt droppe miljøpakken. Flere års gennemtygning har været rigeligt«, siger fru Hanne Severinsen.

Ja, man må i sandhed undres. Også fru Hanne Severinsen ved, at der ikke er et flertal for pakken, som den ser ud i dag. Når hun derfor siger, at nu må vi slå til eller helt droppe miljøpakken, så er det jo i virkeligheden et budskab om, at Venstre ikke ønsker miljøreformen gennemført. Det må være både betryggende og opmuntrende for ministeren at have så loyale medspillere i de øvrige regeringspartier.

Men jeg vil dog godt også have ministerens forklaring på, hvad det er, vi bliver præsenteret for i dag, hvad det er, vi står over for: Er det et fait accompli, hvor der ikke kan røres et komma, eller kan disse forslag være – som det er normalt – genstand for en politisk drøftelse her i huset?

Jeg har tidligere haft lejlighed til at give udtryk for, at Socialdemokratiet finder det administrativt betænkeligt, at man unødigt laver denne store omskrivning af de eksisterende love. Det betyder, at vores kommunale og amtskommunale administrationer landet over skal bruge tid og ressourcer på at sætte sig ind i en omfattende lovgivning, uden at de af den grund får væsentligt bedre instrumenter i hænde.

Det havde været mere hensigtsmæssigt, om ministeren i højere grad havde koncentreret sig om den forebyggende indsats mod forureningen og så i øvrigt havde nøjedes med at indbygge de forbedrende ændringer i de eksisterende love.

I løbet af de korte forårsmåneder, vi havde til vores rådighed, nåede vi faktisk et godt stykke vej i, hvad man kan kalde opklarings- og uddybningsarbejdet med hensyn til de mange enkeltheder i miljøpakken. Det vil jeg gerne kvittere for, det har været overordentlig nyttigt. Men der står endnu en række uklarheder tilbage. Jeg skal blot nævne et par stykker af dem:

Lovforslagene indeholder ganske mange bemyndigelser, og i Socialdemokratiet erkender vi, at bemyndigelser i en vis udstrækning er nødvendige, hvis vi skal undgå alt for hyppige lovrevisioner. Men en række af disse bemyndigelser er udformet ret generelt, og man bliver meget lidt klogere af at læse bemærkningerne. Vi har brug for langt mere viden og klarhed om, hvorledes ministeren har forestillet sig at udmønte de givne bemyndigelser.

På et andet problemområde står vi ganske simpelt over for en renvasket tavle. I hele det store materiale er EF og det indre marked overhovedet ikke nævnt. Og det virker temmelig forunderligt, at man her kort før realiseringen af det indre marked tilsyneladende ikke har gjort sig overvejelser – i hvert fald ikke overvejelser, man har villet delagtiggøre os andre i – om, hvilken effekt det indre marked vil få på vore forhold. Har vi i planloven, i miljøbeskyttelsesloven, i naturbeskyttelsesloven instrumenter, der er tilstrækkelig gode til, at vi kan nå de mål og bevare de tilstande, vi ønsker os? Jeg kender ikke svaret på disse spørgsmål, men jeg anser det for nødvendigt, at disse aspekter indarbejdes og inddrages i arbejdet med forslagene.

I betragtning af at forslagene er identiske med dem, der var til førstebehandling i februar måned, er der næppe grund til at gå i detaljer med de enkelte forslag. Det vil man kunne læse sig til i Folketingstidende fra dengang. Men jeg skal derimod benytte denne anledning til på ny at pege på nogle af de områder, hvor forslagene efter vor mening er uacceptable.

Planlovens forslag om bonuslokalplaner kan vi ikke acceptere. Vi er enige i, at der bør være samtidighed i afgørelserne, men det kan opnås